

KARINA JANSKÁ

BESTSELER
BOOK

TVOJA **DUŠA**
STOJÍ ZA HRIECH

KARINA JANSKÁ

TVOJA DUŠA
STOJÍ ZA HRIECH

Karina Janská
Tvoja duša stojí za hriech
Copyright © by Karina Janská
Cover design © by Zuzi Maat
Illustration © Shutterstock
Slovak edition © by BESTSELER

S láskou venujem všetkým čitateľkám, ktoré siahli po mojej tvorbe, veľmi si to vážim. Ďakujem všetkým, ktorí mi pomohli vytvoriť túto knihu a splniť tak môj sen. Špeciálne venovanie patrí môjmu manželovi, za jeho trpezlivosť a podporu.

**Láska nikdy nezanikne,
pokiaľ sa ju odvážime aj dávať,
nielen prijímať.**

ISBN: 978-80-89821-84-6 pdf

BESTSELER
BOOK

1.

Nezvyčajná zoznamovacia agentúra

Klára sa neisto obzrela po uvítacej pompéznej hale a v duchu si nadávala za to, že sa sem dobrovoľne prihlásila. Naozaj bola až taká zúfalá, že sa musela znížiť k tomuto riešeniu? Nervózne sa zamrvila na stoličke a pohľadom zablúdila k recepcii, kde pôvabná blondínka s uhladeným účesom čosi sústredene ťukala do klávesov a tvárila sa veľmi vážne. Za recepciou sa na stene vynímal lesklý čierny názov: „Agentúra L'Amour.“

Klára nasucho prehltila. Ešte stále mala šancu ujsť. No hneď sa jej pred očami objavila nemalá suma, ktorú zaplatila za toto bláznovstvo a to ju prinútilo nepohnúť sa z miesta. Nevedomky žmolila kúsok svojich tmavozelených šiat a čakala na svoj osud. V miestnosti bolo spolu s ňou ďalších šesť žien. Niektoré boli od nej staršie, niektoré mladšie, čo ju znovu donútilo pripomenúť si svoj vek. Prednedávnom oslávila tridsaťpäť rokov. Tridsaťpäť! A ešte stále sama, s pár stroskotanými vzťahmi za sebou. Jej kamarátky už dávno vychovávali svoj drobizg, dokonca Tatiana mala už pätnásťročného syna!

A ona? Mala iba jednu mačku Bibi a svoju prácu. Pracovala na recepcii v päťhviezdičkovom hoteli Golden Memories

a bola celkom spokojná, avšak po práci väčšinou trávila čas vo svojej garsónke, ležiac na pohovke pred televízorom. Kedysi žobronila kamarátky aspoň o kúsok času, aby si potrkotali v kaviarničke pri karamelovom kapučíne. Postupom času ich však práca a starostlivosť o rodinu pohltila natolko, že prestali mať na ňu čas. A tak sa uzavrela do svojho sveta. Práca a domov. Sklopila pohľad.

Pred očami sa jej nechtiac premietala rekapitulácia jej vzťahov. Peter - kulturista. Zamilovaný do svojho fitnesscentra, ale aj do seba. Brať lásku bolo pre neho samozrejmosťou, no dať jej ju, to už bolo ťažšie! Vždy musela byť pri ňom dokonale upravená, aby na neho mohli ukazovať prstom: „Pozrite, akú kosť má pri sebe!“

Rozišla sa s ním, keď ho prichytila v kúpeľni, ako rozvážne hľadel do zrkadla a onanoval nad vlastným telom. Na druhý deň, keď mu balila veci, sa jej vyhrážal, že takého, ako on, si už nenájde.

„To dúfam!“ zamrmlala a zabuchla za ním dvere.

Policajt - Tomáš. Chorobný žiarlivec. Upodozrievanie, výsluchy a žiarlivostné scény boli u nich na dennom poriadku. Keď mal nočnú službu, bol schopný zakrádať sa do ich bytu ako zlodej, len aby sa uistil, že jeho milá s nikým nespí. Neuveriteľne ju to iritovalo, keďže nikdy nemala takéto úmysly. Keď sa s ním rozišla, ešte rok ju prenasledoval, kým si nenašiel inú obeť. A potom zubár - Tibor. Tak veľmi ho ľúbila... Vznášala sa vo výšinách šťastia, keď jej na prst navliekol snubný prsteň.

Myslela si, že on je ten pravý až do chvíle, keď sa jedného dňa vrátila domov z práce skôr a nachytala ho v posteli s jeho prsnatou, čiernovlasou zubnou asistentkou. Stalo sa to pred tromi rokmi, ale bolesť z nevery ju ešte stále sužovala. Prečo to urobil? Prestali sa mu jej ohnivé dlhé vlasy, ktoré stále ospevoval, páčiť? Odpudzovali ho jej pehy na tvári? Klamal, keď jej zakaždým prízvukoval, že jej oči mu pripomínajú zelené diamanty? No najviac ju bolelo, že zradil jej dušu. Nemala pre neho žiadnu hodnotu...

Striasla sa od gniavivého pocitu. Mala by už na neho zabudnúť. Už sú odvtedy tri roky! Nemôžu byť všetci chlapi rovnakí! Možno urobila chybu aj ona. Všetkých jej bývalých priateľov totiž spájalo jedno: atraktívny výzor. Krásavci. Vždy ju nadchol najprv povrch, a až potom skúmala vnútro. Preto sa rozhodla, že tentoraz to spraví naopak. A to je dôvod, prečo sedela v tejto nezvyčajnej agentúre...

Pohľad jej samovoľne spočinul na náramkových hodinách. O desať minút ich presunú do zoznamovacej miestnosti. V mysli jej neprestajne vírila otázka: Je možné nájsť si v tejto agentúre partnera na celý život? Dúfala, že áno, veď predsa počula na ňu toľko dobrých odporúčaní... Zrakom zablúdila k oknám po jej ľavici a obzerala si luxusnú záclonu s bielozlatým vzorom. Pár lúčov popoludňajšieho slnka sa cez ňu predieralo dovnútra a dopadlo na väčší oválny sklenený stolík so skrútenými zlatými nožičkami v strede čakárne. Okolo neho boli rozložené čierne kožené kreslá v glamour štýle, na kto-

rých potichu sedeli. Vonné tyčinky v drevenom držiaku na stole vysielali opojnú vôňu vanilky.

Sledovala ženy okolo seba. I keď zmyslom zoznamky bolo partnera nevidieť, iba počuť a cítiť, do očí jej udierali výstrihy, drahé oblečenie, perfektný make-up. V jednoduchých šatách a obyčajných hnedých sandáloch sa pri nich cítila neisto. Všetky ich však spájalo jedno: túžba nájsť si spriaznenú dušu, čo ich bude milovať a s ktorou budú spoločne prežívať radosti aj starosti života. Samota nie je pekná vec...

Dvere vedľa recepcie sa zrazu otvorili a von vyšiel hlúčik žien. Trochu im závidela, že to už majú za sebou. Vnútorňý hlas jej pripomenul, že nikto ju predsa nenúti vojsť dovnútra, ale zvedavosť ho rýchlo zahriakla. Do haly vošla jedna zo zakladateľiek agentúry. Vysoká brunetka v čiernych minišatách, s vlasmi elegantne vyčesanými dohora. Na nose mala posadené sexi červené okuliare. Klára si ihneď vybavila jej fotografiu na internetovej stránke, na ktorej vyplnila prihlášku...

„Vítam vás,“ urobila brunetka graciózne gesto a s nadšením pokračovala: „Rada by som sa vám poďakovala za to, že ste si vybrali našu agentúru. Dúfam, že nebudete sklamané a nájdete to, po čom túžite; partnera a lásku na celý život. Ako ste si všimli, naša agentúra sa odlišuje od iných. Keďže pánov nevidíte, budete odkázané vytvoriť si dojem iba na základe vnútorného pocitu komunikácie. Mnohí z nás sa pri výbere partnera nechávajú očariť najprv výzorom. A pritom vzťahy vzniknuté na okamžitej duševnej prepojenosti sú najsilnejšie.

Preto sme sa rozhodli založiť tento inštitút. Pozorne sme si preštudovali vaše elektronické dotazníky a na základe požiadaviek, záujmov a veku vás zaradili do tejto skupiny. Vytvorili sme skupinu pánov, ktorí by sa k vám mohli hodiť. Prajem vám príjemné zoznamovanie sa.“

Jemne sa uklonila a energickým krokom zmizla vo dverách. Kláry sa zmocnila nečakaná tréma a do tváre sa jej vliala červeň. Až teraz si začala naplno uvedomovať, do čoho sa zaplietla. O čom sa bude s tými chlapmi rozprávať? Nechcela si pripustiť skutočnosť, že kdesi v hĺbke sa cítila veľmi opustená a prázdna, a preto sa ocitla až tu. Cítila sa ako zúfalá žena, ktorá poľuje na chlapa, aby zaplnil prázdne miesto v jej osamotej duši. Miešali sa v nej pocity poníženia a hanby. Ale takisto i vzrušenia...

S búšiacim srdcom nasledovala skupinku žien, s ktorou vošla do dlhej miestnosti. Ostala zarazene stáť a hľadela pred seba na sedem kabín postavených pozdĺž steny, ktoré pripomínali prezliekacie kabínky v luxusnom butiku. Ibaže tieto pred ňou boli oveľa väčšie a každá z nich sa hrdila zasúvacími dverami v podobe harmoniky. Zapichla pohľad do otvorených dverí jednej z nich. Uprostred visel svetlý nepriehľadný záves s čiernymi ružami. Z oboch strán závesu boli oproti sebe umiestnené fialové moderné kreslá, vedľa nich sa vynímali malé stolíky, na ktorých stála nevelká váza s červenou ružou, fľaša vody a akési sušienky. Cez okno sa dovnútra vlievalo denné svetlo. Predpokladala, že ostatné kabíny boli vybavené rovnako.

Privítali ich dve príjemné dievčiny. Nemohli mať viac než dvadsaťpäť, vysoké brunetky s vysokými chvostami, oblečené v sivých, sofistikovanych šatách. Aj im sa v tvárach odzrkadľovali elán a nadšenie. Klára začala byť presvedčená, že Agentúra L'Amour sa mala radšej volať: „Čudní nadšenci lásky.“

„Voláme sa Petra a Olívia,“ prihovorila sa k nim jedna z nich. „Budeme dohliadať na správny chod zoznamovania. Priblížme si trochu pravidlá. Každá dáma si vyberie jednu kabínu. Len čo vojdete dnu, zavriete za sebou dvere. Dámy zostanú sedieť na svojich miestach, iba páni budú postupne prechádzať každou kabínou. Budete si tykať. Zoznamovací čas trvá presne desať minút. Na stolíku nájdete dotazník, kde po uplynutí času zaškrtnete, či máte záujem o ďalšiu schôdzku s dotýčným alebo nie. Výsledky sa nedozviete okamžite. Zašleme vám ich, ako aj ďalšie pokyny, na mailovú adresu. Vo všetkých kabínach je kamera, ale bez zvuku. Môžeme vás vidieť, nie počuť...“ odmlčala sa a očakávala akúkoľvek reakciu. Avšak všetky adeptky boli ticho.

„No tak, dámy, šup! Vyberte si svoju kabínu!“ zašvitorila druhá dievčina a obe sa presunuli k stolu pri dverách, na ktorom boli položené dva počítače.

Takže nás budú všetkých sledovať? s nevôľou si pomyslela Klára a vstúpila do prvej voľnej kabíny. Zasunula za sebou dvere tak, aby zakryla iba svoju časť a sadla si do kresla. Hľadela na záves pred sebou a celá situácia sa jej zdala byť absurdná. Lutovala, že od zoznamky neodstúpila hneď, ako zistila, že

otázky v dotazníku, ktorý bol súčasťou prihlášky, boli horšie ako v nejakom psychologickom teste; aké vlastnosti sa vám páčia na mužoch, a aké naopak nie? Máte rada prírodu, alebo radšej chodievate do spoločnosti? Ako by ste charakterizovali svoju osobnosť? Alebo dokonca otázka, či máte rada sex, alebo sa uspokojíte aj bez neho... A desiatky rôznych otázok na telo, ktoré jej dali poriadne zabráť. Avšak v ten večer sa cítila taká osamelá, že ich všetky poctivo vyplnila...

Dvere za závesom sa zrazu zasunuli úplne. Zbystrila sluch, srdce sa rýchlejšie roztlklo. Pohodlnejšie sa usadila. Už to začína! Nieкто si sadol do kresla oproti nej. Kabínu zamorila vôňa nejakého drahého parfumu, možno Christian Dior, alebo Armani. Muž ho na seba natrieskal v takom množstve, až ju páliło v pľúcach.

„Ahoj,“ pozdravil ju mierne chrapľavý mužský hlas.

Preložila si nohu cez nohu a neisto sa zamrvila v kresle. S mužom sedeli tesne oproti sebe a jediné, čo im prekážalo aby sa videli, bol záves. Pripadalo jej to smiešne, no zároveň fascinujúce. Ešte nikdy niečo také nezažila.

„Ahoj,“ odpovedala neisto a ovalil ju zvláštny zvieravý pocit, akoby jej dotyčný stláčal rukou žalúdok.

Červené svetielko vo vnútri jej okamžite výstražne zablikalo. Keďže muža nemohla vidieť, bola nútená sústrediť sa iba na ostatné zmyslové vnemy. Možno aj preto sa jej zdalo, že v jeho energii sa nachádza niečo kruté. Nedokázala si vysvetliť, prečo to tak cíti, veď ho ani nepozná. Ale bol to taký istý pocit,

ako keď od prvého pohľadu viete, či vám je človek sympatický, alebo nie. Keďže sa v kabíne nevideli, jej ostatné vnemy začali pracovať dvojnásobne. Možno ten cirkus so zoznamkou nasledovalo mal predsa len niečo do seba.

„Máš pekný hlas,“ odvetil až príliš sebavedome.

„Ďakujem...“

Trápne ticho. Necítila hrejivý pocit, ani iskru sympatie, nič. Ba čo bolo najhoršie, nemala ani záujem o rozhovor.

„Tak priamo k veci,“ začal zrazu panovačne muž a Klára si ho predstavila, ako sa chrbtom opiera o kreslo. Možno si aj založil ruky za hlavu.

„Volám sa Adam a som majiteľ nemenovanej známej firmy. Úspešný, dovoľm si povedať, atraktívny štyridsiatnik. Ženy o mňa majú záujem, takisto aj zlatokopky, alebo len karieristky, čo si chcú z času na čas iba užiť luxusnú dovolenku a dobrý sex. Krásnych žien som sa nabažil až-až, teraz sa chcem oženiť. V mojom okolí som doteraz nenašiel žiadnu, čo by mi vyhovovala. Preto skúšam šťastie tu. Moja budúca žena by mala byť skvelá gazdiná, aby sa dokázala postarať o domácnosť a o deti. Čiže, ak si to zhrnieme, hľadám skromnú ženu, ktorá ma bude bez reči čakať doma zakaždým, keď budem na služobných cestách, čo bude dosť často,“ vyblafol na ňu.

Čože?! Neveriacky krútila hlavou. Z toľkých požiadaviek a z postoja muža, ktorý jej správaním pripomínal našuchoreného kohúta, sa jej zatočila hlava. Nečudovala sa, prečo je taký „úžasný“ chlap ešte stále slobodný. Zrejme každá normál-

na žena sa ho doteraz stránila. Chvíľu spracovávala jeho reči, a keď si uvedomila ich význam, div sa nerozosmiala. Žena by ho mala čakať doma, kým bude na služobných cestách? S tými zlatokopkami? Potrebuje nájsť zrejme domácu slúžku a rodičku detí. Človek zaľúbený do seba, emočne plytký, neschopný lásky. Striaslo ju.

„Keďže sedíme oproti sebe,“ pokračoval sebaisto, zatiaľ čo sa Kláre na tvári rozihral pobavený úsmev, „musia nás spájať spoločné záujmy a požiadavky. V dotazníku som uviedol všetko, čo od svojej budúcej manželky požadujem. Možno nie si kráska, ale určite si aspoň trochu vzhľadná, keďže aj to bolo jednou z mojich požiadaviek.“

To snáď nie je pravda! Prevrátila očami a úsmev zmizol. Aj ona v prihláške okrem iného uviedla, že sa jej páčia sebavedomí, zrelí muži, ale nie toto! Nemohla určiť, čo ju odpudzuje viac; parfum, alebo jeho nesympatický monológ.

„Prepáč,“ odpovedala vyrovnané, „nemyslím, že sa k sebe hodíme.“

Chvíľka ticha a potom opovrhujúce zavrčanie. Zrejme bol až taký krásny, že ho žiadna ešte neodmietla. *Prepáč, kamarát, tu sa orientujeme podľa iných zmyslových vnemov a v skúške si neobstál, hlesla v duchu.*

Zo stola vzala dotazník a pod číslom „jeden“ zaškrtila kolónku „nie“. V rovnakej chvíli zaznelo pípnutie zhora, čo znamenalo, že desať minút prešlo. Pán vstal zo stoličky a bez pozdravu odišiel.

„Dovidenia, urazené ego!“ zašomrala sotva počuteľne.

Len čo odišiel, vstala z kresla a otvorila okno. Dovnútra sa votrel čerstvý nával vzduchu, ktorý očistil zadúšajúcu vôňu a negatívnu energiu po „pánovi podnikateľovi.“ Ani raz sa jej neopýtal na meno. *Hrozné*, pokrútila hlavou. Šum stromov zvonku na sekundu zaplnil ticho a upokojil jej vnútro. Okno nechala pootvorené, ovlažila sa pohárom minerálky a čakala na číslo „dva.“

Po chvíli sa dvere odsunuli znovu. „Zdravím,“ ozval sa jemný mužský hlas. Podtón sa jej okamžite javil byť zvláštny, príliš mäkký na muža, zato vysielal zo seba jemné vlny dobroty, uzavretosti a ostýchavosti.

Pocítila sympatiu bez sexuálnej iskry. Nevravel nič, akoby hľadal vhodné slová, zdalo sa, že ho brzdila panika.

Chcela mu pomôcť prekonať ostych, a tak začala prvá ona: „Ahoj, volám sa Klára. A ty?“

V duchu si ihneď poklopala po čele. Začiatok konverzácie ako v materskej škôlke. Ale on to zrejme videl ináč, lebo sa s vďačnosťou chytil jej pokusu.

„Gregor,“ nasucho si odkašľal. Klára cítila, že ich energie majú veľa spoločného a preto sa odpudzovali asi tak, ako keď priložíte dva magnety s rovnakými pólmi k sebe. Ihneď vedela, že to medzi nimi nemôže fungovať. Aké zvláštne je komunikovať s človekom, ktorý sedí oproti, ale ho nevidíte...

„Prepáč, nenahovorím toho veľa,“ zatiahol takým špecifickým sladkým hlasom, až jej prešli zimomriavky po celom tele.

Snáď je... Hádám nie, ináč by sa neprihlásil do zoznamky so ženami?!

„Necít sa zle, ja som taká istá,“ mykla plecóm.

„Môj bývalý to považoval za defekt charakteru,“ prehodil.

Svet na okamih zamrzol.

„Bývalý?“ Jej otázka vystrelila nečakane ako blesk z jasného neba. Nastalo ticho. Iba ona sa v duchu fackovala za svoju indiskrétnosť.

„V podstate áno. Vadí?“

V myšli pocítila zmätok. „Samozrejme, že nie. Každý má právo žiť život podľa seba. Ibaže nechápem...“

„Prečo som tu?“ doplnil ju a hneď aj odpovedal, „no... sklamal som rodičov. Keď som im oznámil, že som gay, otec ma počastoval všetkými možnými nadávkami. Že som sprostý buzík, ktorý si vybral spať s chlapmi. Že sa za mňa hanbí, lebo neprieviedol na svet ženu s vtákom. Mama iba plakala a prosila ma, aby som sa spamätal a nerobil hlúposti. Akoby som sa jedného rána zobudil a sám si vybral byť gayom... Nechápu, že moja sexuálna orientácia je vo mne zakorenená tak ako vzduch, ktorý dýchame. Že je mojou súčasťou odjakživa a cítim sa ako žena v mužskom tele...“ hlas mu preskočil do vzlyku.

„Je mi ľúto, že ťa rodina nechápe. Určite to bol pre nich šok, možno len potrebujú trochu času, aby sa z toho spamätali.“

„Otec ma pred rokom vyhodil z domu, vraj sa mu protivím. Všetko som to znášal ľahšie, lebo som mal oporu v priateľovi, s ktorým som bol šesť rokov. Netušil som, že aj on mi pomaly

vráža nôž do chrbta. Predstav si, rok to potajme ťahal s mladíkom, s ktorým sa zoznámil v Nemecku na služobnej ceste. Nakoniec si zbalil veci a odišiel k nemu. Vtedy sa mi zrútil celý svet, všetko, čo sme si spolu budovali, bolo zrazu fuč. Ostal som sám... Prepáč, nechcem ti vešať na nos svoje problémy, ale je ľahké otvoriť svoju dušu pred závesom,“ pokúsil sa o vtip. Nevyšiel...

„Neospravedlňuj sa, som rada, že si sa mi otvoril a vypustil zo seba bolesť. Život neplynie vždy podľa našich predstáv. Dôležité je nevzdávať sa a aj napriek predsudkom okolia treba žiť podľa seba, podľa toho, čo uspokojuje nás, nie druhých, lebo ináč život stráca zmysel... Preto si sa sem prihlásil? Aby si uspokojil rodičov? Myslíš si, že keď si nájdeš ženu, začnú ťa mať radi?“

„V podstate áno... Teraz žijem so staršou sestrou. Berie ma takého, aký som. I ona tvrdí, že rodičia potrebujú čas. Rozprávala sa s otcom. Povedal jej, že ho mrzí, aké hnusné nadávky na mňa vysypal, ale vraj to ešte celkom nestrávil. Sklamala ma jeho reakcia, ale poznám ho. Viem, že raz mi odpustí a znova ma prijme, len som to chcel urýchliť tým, že si nájdem ženu.“

„A dokázal by si si predstaviť vzťah so ženou?“

„Úprimne? Ani nie, prihlásil som sa len kvôli rodičom, no vo vnútri sa mi protiví myšlienka, že by sa ma mala dotýkať nejaká žena,“ hlas sa mu vyčerpane dusil, akoby si ukrýval tvár do dlaní. Spoza závesu sa na Kláru valila vlna zmätku a samoty.

„Tak nerob niečo, čo ti ide proti srsti. Rodičia by ťa mali

lúbiť takého, aký si, a určite ťa aj lúbia, len to zatiaľ nevedia dať najavo. A kašli na svojho debilného bývalého, tam vonku na teba isto čaká niekto, kto bude rád, že ťa má,“ povedala a uvedomila si, že poslednú vetu vyslovila skôr pre seba.

Ťažko si povzdychol. „Nie je to ľahké... Odkedy môj Alex odišiel, mám pocit, akoby mi vytrhol polovicu duše! Bolelo ma, keď som sa dozvedel, že na služobných cestách navštevoval „dark room“ v Kolíne, keď sme ešte boli spolu. Práve tam sa zoznámil s tým... druhým.“

„Hm, čo je to „dark room“?“

„Naozaj to chceš vedieť?“

Zneistela, no zvedavosť bola silnejšia ako ona, preto odpovedala: „Áno.“

„Je to tmavá miestnosť, súčasť gay diskoték, barov aj súun. Vlastne je to sauna pre gayov, z ktorej sa pokračuje rovno do miestnosti, kde na čiernej koženej posteli... veď vieš, dvaja muži...“

„No dobre, nemusíš mi to opisovať do detailov,“ rýchlo ho prerušila a odpila si minerálky.

„Vieš, občas sa zamýšľam nad tým, že ženy možno nedokážu podvádzať až tak ako muži. Keby som nebol gay, možno by som nemusel teraz čeliť sklamaniam...“

Klára sa zasmiala. „Myslíš, že my ženy sme iné ako chlapi? Vieme tak isto klamať ako aj vy. Všetko však záleží od charakteru človeka, nie od pohlavia. Podstatou je nájsť niekoho, kto presne zapadne do tvojho sveta a dokonale zaplní tvoje prázd-

ne miesta. Vo vzťahu, kde jeden dopĺňa druhého, len zriedka existuje nevera... Možno by si nemal tak tlačiť na pílu, si po čerstvom rozchode. Určite potrebuješ iba čas.“

„Máš pravdu. Nevieam, čo som si od tejto agentúry vlastne sľuboval.“

„Nezamýšľaj sa nad tým. Si len zmätený zo sklamaní, ktoré si prežil. Neboj sa, keď tvoj otec oľutoval, čo ti povedal, čoskoro sa veci dajú znova do normálu, uvidíš. Teraz ti poviem najotrepanejšiu frázu, aká existuje - čas je najlepší lekár. A presne to potrebuješ - čas...“

„Hm... Rozhovor s tebou mi neuveriteľne pomohol. Už dlho som sa s nikým tak otvorene neporozprával, ani so sestrou. Pre ten sprostý záves ťa nevidím,“ zasmial sa už rezkejšie, „ale ak si taká pekná ako tvoja povaha, potom ten, čo ťa získa, bude šťastný chlap.“

„Ďakujem, si fakt zlatý!“ Kompliment jej polichotil, ale samu seba nikdy nevnímala ako niečo výnimočné.

Ozvalo sa zapípanie, desať minút skončilo. Začula odsúvanie kresla a znovu jeho sladkastý hlas: „Rád by som ťa objal, ale nesmie sa to. Prajem ti len to najlepšie do života.“

„Ďakujem, aj ja tebe. Možno sa raz niekedy stretneme. A nezúfaj, všetko bude dobré.“

Šiesty zmysel jej vrazil, že muž sa usmieva.

Rozlúčil sa s ňou a odišiel. V miestnosti ostal po ňom závan zraniteľnosti a akejsi bezbrannosti. Úprimne mu prialo, nech si nájde svoje šťastie a miesto v živote.

Pohodlne sa usalašila v kresle, keď vtom sa dvere znovu odsunuli. Vnemy ju upozornili, že dovnútra sa teperí veľký človek. S hrmotom odsunul stoličku a bez slova si sadol. Nahlas dýchal a sem-tam zakrochkal. Zmes drahého parfumu a mužského potu vytvárala hnusný kokteil, ktorý jej prevrátil žalúdok. Mala chuť vyrútiť sa k oknu, vystrčiť z neho hlavu a zhlboka sa nadýchnuť čerstvého vzduchu. Z úcty to však neurobila, preto ostala trpieť na stoličke.

Pach, ktorý zo seba muž vydával bol taký nepríjemný, že jej úplne oslabil všetky zmysly. Nebola schopná sústrediť sa na jeho prítomnosť, ale ani po tom netúžila. S rukou položenou na dotazníku počúvala jeho monológ o tom, že je riaditeľom automobilovej fabriky, že sa prednedávnom rozviedol, že je dobre zabezpečený. Vraj jej kúpi toľko drahých šperkov, koľko len bude chcieť a vezme ju na dovolenku do Thajska. Mala dojem, že tie isté litanie prednášal aj v ostatných kabínach. Ihneď zaškrtila „nie“. Túžila po tom, aby už prešlo desať minút a on vypadol z miestnosti.

Konečne! Dvere za ním sa zatvorili...

Bezradne si povzdychla.

Nasledujúce zoznamovanie sa nieslo v trápnom duchu, keď si obaja nemali čo povedať a celých desať minút sedeli ticho ako v knižnici. Keď sa v miestnosti zjavil piaty uchádzač, po pár minútach jej bolo jasné, že má dočinenia s ďalším samolúbym kancom, akým bol jej Peter - kulturista. Nechala ho blábotiť o sebe a svojej výnimočnosti, a ani sa nesnažila pochopiť